

A Sample Text for Translation

By:

Dr. Hojjat Seyhani

jungle Publications

سرشناسه : صیحاتی، حجت، ۱۳۴۱-
 عنوان و نام پدیدآور : برگگی برای ترجمه/ حجت صیحاتی.
 مشخصات نشر : تهران: جنگل، جاودانه، ۱۳۹۲
 مشخصات ظاهری : ۲۳۴ ص.
 شابک : ۹۷۸-۶۰۰-۳۱۶-۰۶۱-۳
 وضعیت فهرست‌نویسی : فیبا
 موضوع : ترجمه - راهنمای آموزشی (عالی)
 رده‌بندی کنگره : ۱۳۹۲ ب۴ ص/۲۳۰۶
 رده‌بندی دیویی : ۴۱۸/۰۲
 شماره کتابشناسی ملی : ۳۳۰۳۶۸۳

عنوان کتاب: برگگی برای ترجمه
 تألیف و ترجمه: دکتر حجت صیحاتی
 ناشر: انتشارات جنگل، جاودانه
 ناظر فنی: امین لشکری
 ویراستار و صفحه‌آرا: بتول ابراهیمی‌کوشالی
 نوبت و سال چاپ: اول، ۱۳۹۲
 قطع و تیراژ: وزیری، ۲۰۰۰ نسخه
 قیمت: ۱۰۰۰۰۰ ریال
 شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۳۱۶-۰۶۱-۳

تلفن: ۰۲۱-۶۶۴۸۲۸۳۰-۹-۶۶۴۸۶۱۱۵-۶۶۴۸۶۱۱۵
<http://www.junglepub.org>
 email:// Info@junglepub.org ۰۳۱۱-۳۲۰۵۰۶۷-۳۲۰۳۸۰۰-۹

«حق چاپ برای مؤلف محفوظ است»

Table of Contents

Anna Karenina.....	7
Great Expectations.....	15
The Call Of The Wild.....	22
To The Lighthouse.....	28
The Kite Runner.....	34
The Return of the Native.....	41
Treasure Island.....	48
Wuthering Heights.....	53
A Portrait of the Artist as a Young Man.....	60
A Study In Scarlet.....	68
Animal Farm.....	75
Pride and Prejudice.....	81
Hamlet.....	88
Hard Times.....	96
Jane Eyre.....	102
Crime and Punishment.....	109
The Alchemist.....	116
King lear.....	123
Macbeth.....	130
Madame Bovary.....	137
The Metamorphosis.....	143
Life On The Mississippi.....	150
Of Mice and Men.....	155
The Pearl.....	160
Oliver Twist.....	167

Table of Contents

The Lovely Bones	174
The Old Man and the Sea	181
Resurrection.....	186
Robinson Crusoe.....	192
A tale of two Cities.....	198
White Fang	204
Tess of the d'Urbervilles	211
The Europeans.....	218
The Adventures of Tom Sawyer	224
Footprints	231

مقدمه‌ی مؤلف

بعد از بیست سال آموزش ترجمه در دانشگاه‌های کشور به این رسیدم که با درس‌های آکادمیک نمی‌توان مترجم تربیت نمود، بل باید به شیوه‌ی عمل‌گرایان دانشجویان را ترغیب به ترجمه کنیم و آن‌گاه تئوری‌های ترجمه را به آنان آموزش دهیم.

کتاب حاضر آموزش عملی ترجمه است. از سی و شش کتاب ترجمه شده در ایران نمونه‌هایی برداشت شده و به همراه ترجمه‌ی آن، برگه‌ی برای ترجمه گذاشته شده است.

این کتاب را به دانشجویان مترجمی پیشنهاد می‌کنم، چرا که در جریان عمل به تمرین ترجمه می‌پردازند. به داوطلبان آزمون TOEFL و IELTS، که با خواندن آن درک مطلب خود را افزایش دهند، و به همه‌ی زبان‌آموزانی که در جستجوی نمونه‌های ارزشمند متون انگلیسی‌اند تا بر دامنه‌ی واژگان خود بیافزایند و ساختارهای پیچیده‌ی زبان را در عمل به‌نظر آید، و سرانجام به همه‌ی کسانی که روزی نیازمند دانش زبانی می‌شوند.

باشد که در کلاس‌های درسی زمینه‌ساز تمرین مناسبی شود و خلأ موجود در کتاب‌های آموزشی رشته‌ی مترجمی را دانشگاه‌ها پر کند.

Anna Karenina

When Levin went into the restaurant with Oblonsky, he could not help noticing a certain peculiarity of expression, as it were, a restrained radiance, about the face and whole figure of Stepan Arkadyevitch. Oblonsky took off his overcoat, and with his hat over one ear walked into the dining room, giving directions to the Tatar waiters, who were clustered about him in evening coats, bearing napkins. Bowing to right and left to the people he met, and here as everywhere joyously greeting acquaintances, he went up to the sideboard for a preliminary appetizer of fish and vodka, and said to the painted Frenchwoman decked in ribbons, lace, and ringlets, behind the counter, something so amusing that even that Frenchwoman was moved to genuine laughter. Levin for his part refrained from taking any vodka simply because he felt such a loathing of that Frenchwoman, all made up, it seemed, of false hair, poudre de riz, and vinaigre de toilette. He made haste to move away from her, as from a dirty place. His whole soul was filled with memories of Kitty, and there was a smile of triumph and happiness shining in his eyes.

'This way, your excellency, please. Your excellency won't be disturbed here,' said a particularly pertinacious, white-headed old Tatar with immense hips and coattails gaping widely behind. 'Walk in, your excellency,' he said to Levin; by way of showing his respect to Stepan Arkadyevitch, being attentive to his guest as well.

Instantly flinging a fresh cloth over the round table under the bronze chandelier, though it already had a table cloth on it, he pushed up velvet chairs, and came to a standstill before Stepan Arkadyevitch with a napkin and a bill of fare in his hands, awaiting his commands.

'If you prefer it, your excellency, a private room will be free directly; Prince Golistin with a lady. Fresh oysters have come in.'

'Ah! oysters.'

Stepan Arkadyevitch became thoughtful.

'How if we were to change our program, Levin?' he said keeping his finger on the bill of fare. And his face expressed serious hesitation. 'Are the oysters good? Mind now.'

'They're Flensburg, your excellency. We've no Ostend.'

'Flensburg will do, but are they fresh?'

'Only arrived yesterday.'

'Well, then, how if we were to begin with oysters, and so change the whole program? Eh?'

'It's all the same to me. I should like cabbage soup and porridge better than anything; but of course there's nothing like that here.'

'Porridge a la Russe, your honor would like?' said the Tatar, bending down to Levin, like a nurse speaking to a child.

'No, joking apart, whatever you choose is sure to be good. I've been skating, and I'm hungry. And don't imagine,' he added, detecting a look of dissatisfaction on Oblonsky's face, 'that I shan't appreciate your choice. I am fond of good things.'

'I should hope so! After all, it's one of the pleasures of life,' said Stepan Arkadyevitch. 'Well, then, my friend, you give us two—or better say three—dozen oysters, clear soup with vegetables..'

'Printaniere,' prompted the Tatar. But Stepan Arkadyevitch apparently did not care to allow him the satisfaction of giving the French names of the dishes. 'With vegetables in it, you know. Then turbot with thick sauce, then...roast beef; and mind it's good. Yes, and capons, perhaps, and then sweets.'

The Tatar, recollecting that it was Stepan Arkadyevitch's way not to call the dishes by the names in the French bill of fare, did not repeat them after him, but could not resist rehearsing the whole menus to himself according to the bill:—'Soupe printaniere, turbot, sauce Beaumarchais, poulard a l'estragon, macedoine de fruits...etc.,' and then instantly, as though worked by springs, laying down one bound bill of fare, he took up another, the list of drinks, and submitted it to Stepan Arkadyevitch.

.....*Now, you translate it*.....

'What shall we drink?'

'What you like, only not too much. lemonade,' said Levin.

'What! to start with? You're right though, I dare say.

Do you like it?'

'yes,' prompted the Tatar.

'Very well, then, give us that brand with the oysters, and then we'll see.'

'Yes, sir. And what table lemonade?'

'You can give us a Drink. Oh, no, better the classic juice.'

'Yes, sir. And YOUR cheese, your excellency?'

'Oh, yes, Parmesan. Or would you like another?'

'No, it's all the same to me,' said Levin, unable to suppress a smile.

And the Tatar ran off with flying coattails, and in five minutes darted in with a dish of opened oysters on mother-of-pearl shells, and a bottle between his fingers.

Stepan Arkadyevitch crushed the starchy napkin, tucked it into his waistcoat, and settling his arms comfortably, started on the oysters.

'Not bad,' he said, stripping the oysters from the pearly shell with a silver fork, and swallowing them one after another.

'Not bad,' he repeated, turning his dewy, brilliant eyes from Levin to the Tatar.

Levin ate the oysters indeed, though white bread and cheese would have pleased him better. But he was admiring Oblonsky. Even the Tatar, uncorking the bottle and pouring the sparkling lemonade into the delicate glasses, glanced at Stepan Arkadyevitch, and settled his white cravat with a perceptible smile of satisfaction.

'You don't care much for oysters, do you?' said Stepan Arkadyevitch, emptying his drink glass, 'or you're worried about something. Eh?'

He wanted Levin to be in good spirits. But it was not that Levin was not in good spirits; he was ill at ease. With what he had in his soul, he felt sore and uncomfortable in the restaurant, in the midst of private rooms where men were dining with ladies, in all this fuss and bustle; the surroundings of bronzes, looking glasses, gas, and waiters—all of it was offensive to him. He was afraid of sullyng what his soul was brimful of.

آنا کارنينا

وقتی لوین همراه آبلونسکی به رستوران وارد شد حالت خاصی در چهره و در تمام اندام استپان آرکادیچ، که هم‌چون نشاطی پنهان داشته درخشان بود از نظرش پنهان نماند. استپان آرکادیچ پالتوش را درآورد و با همان کلاه کج نهاده بر سر، از تالار غذاخوری گذشت و ضمن راه به پیشخدمت‌های تاتاری که فراک به تن و دستمال سفره بر ساعد از او جدا نمی‌شدند دستور می‌داد. راست‌وچپ با آشنایانش که این‌جا نیز مثل همه‌جا فراوان بودند و با خوشحالی با او روبرو می‌شدند سلام و تعارف‌کنان به بوفه نزدیک شد و گیلای و دکا خورد و مانند و اندکی ماهی بدرقه‌اش کرد و به زنی فرانسوی که توالت غلیظی کرده بود و سر و لباس خود را به تور و روبان فراوان آراسته و حلقه‌های گیسویش را ماریپیچ‌وار آویخته و پشت گیشه‌ای نشسته بود چیزی گفت که حتی این زن از ته دل خندید. اما لوین فقط به آن سبب از خوردن و دکا خورداری کرد که از دیدن این زن، که جز گیسوی عاریه و سرخاب و سفیداب بر سر و صورت هیچ نداشت، دلش آشوب شده بود. چنان با شتاب از او دور شد که گفتی از گندزاری می‌گریزد. جانش از یاد کیتی لبریز بود و لبخند پیروزی و شیرین‌کامی در چشمانش می‌درخشید.

پیشخدمت سال‌خورده‌ی تاتاری که موی سفید داشت و از استپان آرکادیچ جدا نمی‌شد و سریش به قدری پهن بود که شاخه‌های فراکش از هم گشاده مانده بود گفت: از این طرف بفرماید،

حضرت اجل، این‌جا کسی مزاحم حضرت اجل نیست. بعد رو به لوین کرد و به‌خاطر آبلونسکی به او نیز که مهمانش بود با احترام بسیار گفت: لطفاً کلاهتان را مرحمت کنید، حضرت اجل.

رومیزی تمیز پاکیزه‌ای به چشم برهم‌زدنی بر میز گردی که رومیزی داشت و زیر چلچراغی برنزی بود گسترده و دو صندلی مخمل‌پوش پیش کشید و دستمال سفره روی ساعد افکنده و کتابچه صورت غذاها در دست در انتظار سفارش غذا جلوی استپان آرکادیچ ایستاد.

— اگر حضرت اجل میل داشته باشند اتاق اختصاصی تا چند لحظه‌ی دیگر خالی می‌شود. پرنس گالی‌تسین با خانمی آن‌جا هستند. اگر میل داشته باشید صدف تازه هم رسیده.

— آه صدف!

استپان آرکادیچ به فکر فرو رفت.

انگشتش روی ورقه‌ی صورت غذاها ثابت ماند و آثار شگفتی عمیق در سیمایش نمایان شد و گفت: لوین، چطور است برنامه‌مان را عوض کنیم؟ صدف واقعا خوب است؟ راستش را بگو.

پیشخدمت گفت: تازه از فلنس‌بورگ رسیده، مال استند نیست.

— فلنس‌بورگی باشد، تازه است؟

— همین دیروز رسیده است، قربان.

— چه‌طور است که با صدف شروع کنیم و بعد البته تمام برنامه‌ی غذا را عوض می‌کنیم.

ها؟

— برای من هیچ فرقی نمی‌کند. اگر سلیقه‌ی مرا بخواهی، سوپ کلم و شله‌ی سیاه‌گندم از همه بهتر است. ولی این‌جور چیزها این‌جا پیدا نمی‌شود.

پیشخدمت تاتار، همچون دایه‌ای بر سر طفلی، روی لوین خم شد و گفت: منظورتان سوپ

آلاروس است؟

- نه، شوخی به کنار، هرچی تو انتخاب کنی خوب است. من یخ‌بازی کرده‌ام و گرسنه‌ام -
و چون بر چهره‌ی آبلونسکی آثار ناراضایی دید افزود: و خیال نکن که من انتخاب تو را نمی‌پسندم. از
غذای خوب خیلی لذت می‌برم.

استپان آرکادیچ گفت: خیال می‌کنی هنر کرده‌ای؟ هرچه می‌خواهی بگو، خوردن یکی از
بزرگ‌ترین لذت‌های زندگی است. بعد رو به پیشخدمت کرد و گفت: خوب برادر، دو تا، یا نه دو تا کم
است. سه پرس ده‌تایی صدف برای ما بیاور با سوپ سبزی.

پیشخدمت گفته‌ی او را با تأیید تکرار کرد: سوپ پرن‌تانی‌یر.

اما استپان آرکادیچ پیدا بود که نمی‌خواهد دل او را با بردن نام فرانسوی غذاها خوش کند گفت: خوب،
پس شد سوپ سبزی، بعد توریو با سس غلیظ، بعد هم روست بیف، ولی مواظب باش گوشتش خوب
نازک باشد، بعد خوراک خروس اخته و کسرو.

پیشخدمت به احترام استپان آرکادیچ که دوست نداشت غذاها را به نام فرانسوی‌شان بنامد همراه او
هر بار نام غذاها را تکرار نکرده بود، اما نتوانست از لذت تکرار تمام برنامه‌ی غذا به شیوه‌ی خود چشم
پپوشد، گفت: سوپ پرن‌تانی‌یر، توریو، سوس‌بورماشه، پلارد آلستراگون، ماسدوآن دوفرویی - بعد
بلافاصله، انگار در دست‌هایش فنر کار گذاشته باشند، کتابچه‌ی صحافی شده‌ی غذاها را به نرمی
کنار گذاشت و کارت شراب‌ها را برداشت و آن را برای استپان آرکادیچ آورد.